

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Kamplegene ved Anchises' Grav,

efter Virgil.

Oversat, og udgivet som

Indbydelse til den offentlige Examen

ved Nykøbing Kathedralskole,

af

Ludvig Berg,

ordf. m. d.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Direktør Jens Høstrup Schulk,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1829.

Paa Overfarten fra Karthago til Italien nødes Æneas af Modvind til at lægge ind til Siciliens Vestkyst, hvor han modtages venstabelig af Acestes. Just før et Kar siden iordede han her sin Fader Anchises, ved hvis Grav han nu anstiller Offerfeste, og til hvis Ære han niende Dagen efter høitideligholder de Kampege, hvoraf Beskrivelsen her følger.

Dagen var kommet, og klar fra Himlen straalede Solen. Ralbed' af Rygtet, og lokkede af den berømte Acestes' Ravn, vare Oplandsfolkene mylret i Hob ned til Stranden, deels for at see Æneaderne, deels for at prøve en Dyst med. Forst stilles Priserne frem til Skue for alle paa Pladsen: Offerkaaler til helligt Brug, og friskvundne Krands, dernæst Palmer, til Præmie for de seirende, Vaaben, Stænger af Guld og Sølv, samt Klæder farved' i Purpur. Brat gi'r Hornet fra Skranken Tegn til at Festen begynder.

Denne aabner en Kamp mellem fire Snekker, i Haver lige, og lige i Kraft, udvalgte af samtlige Skibe. Mnestheus fører den hurtige Hval med fyrige Søfolk, Borger i Latium snart, fra hvem de Memmier stamme; Gyas den store Chimæra, svær af Bygning og stærk, et Skib som en By, fremdrevet ved Slag af Havernes Treerab; Sergestus, fra hvem de fergiske Slægter udelede Navnet, styrer den store Centaur; og den søgrønne Scylla du Kloanthus, fra hvem Kluenterne stammer i Roma.

Vide i Sø fra den skumklædte Strand der ligger et Skiær, som skundom skiules af Bølgernes Bold, der knuse sig mod det, naar den høflige Vind tilslører Stierne for Blikket, hyppig og gierne besøgt af Solbad-esskende Maager. Her opreiser Æneas til Maal en grønneende Steeneg, Tegnet for Skibenes Raas, og Tegnet til at vende naar Tid er.

Herpaa trække de Lod, og see, hvordan de skal ligge. Forerne skinne fra Skibenes Stavn i Guld og i Purpur; Mandskabet sidder paa Tofte med Lov af kolige Poppel vundet om Panden, med Rakken blot, og blottede Skuldre salved' med Oliens Glands, med Armene strammed paa Aaren, Blikket paa Tegnet spændt, og Hjertet bankende høit af angstelig Frygt og brændende Higen efter at seire.

Aldrig saa snart giver Hornet Lyd, før fra Staderne alle Snekker stikker i Sø, og sender et Hurra i Luften. Havet skummer for Armenes Drag i de sveiende Aarer, samled' de synker i Takt, og stiger atter i Takten; Havfladen gisper ved Aarernes Slag og ved Stavnens Pils-gang.

Aldrig styrted i Tvespands Løb saa brat ud fra Stranken Bognene, fore affted med saadan ustandselig Stormgang, heller ei rystede Rudsken saa over hidsede Hingste Løiserne, ludende frem med truende Svøbe i Haanden.

Hele Stranden gienlyder af Klap og af Vennernes Bisald, lyder af Heltens Raab, som iublende atter gientager Hoiens stigende Ring og Skovens skyggende Hvæving.

Under Jubel og Støi flyder Ghas først fremfor alle

hen over Havets Speil; ham følger nærmest Kloanthus bedre ved Narenes Kraft, men Skibets Masse ham sinker. Jevnsides følge næst efter disse Centauren og Hvalen, stræbende hvo der kan vinde først fra den anden Luven. Snart er Centauren forrest, og snart skyder Hvalen forbi den feirende, atter igien de glide Side om Side hen over Havets Dyb, og fure Vandet med Riolen.

Alt var de Skiæret nær, og styred' op imod Maalet, da paa den mørke Sø den feirende Gys tilraaber Skibsstyrmanden med Jil, den alderfæegne Menetes: Op med Roret! Hvad vil du saa vidt til høire Menetes? Hold til Land! Lad Naren bestryge Skiæret til venstre! Dybet de andre kan have. Talt. Men frygtende Grunden lægger Menetes Roret i Læ, og styrer mod rum Sø. Hvor vil du nu hen igien? hvad? Op med Roret Menetes! raaber Gys med Jil paa ny, og seer at Kloanthus haler ind paa ham med Magt, og holder sig nærmere Skiæret. Bagbord om Gys' Skib, igiennem den larmende Brænding far han med Narenes Kraft forbi ham og Maalet i rum Sø.

See da bluffer i Unglingens Barm en flammende Harm, Laarerne strømme ham ned over Kind, og den træge Menetes styrter han hovedkulds fra høie Bagstavn i Havet, glemmende sig, sin Fæders Glands, og Oldingens Fare. Selv tar han Roret i Haand, Skibsfører tillige og Styrmand, opliver Folkenes Mod, og dreier tæt omkring Skiæret. Langt over Unglingens Vaar, og tynget af drivvaade Klæder, vinder Menetes med Nød og neppe fra Dybet til Klippen,

kravler paa Stenen op, og sætter sig der for at tørres.
 Lo, da han faldt, de Teukrer, og lo, da han stonnende
 svømmed:

Lo de dog mere endnu, da de saa hvor han gylpede Vand op.

Her opstiger det glade Haab for de sidste, Sergestus
 og Mnestheus, at ta' Luven fra den forsinkede Gyas,
 Forud vinder Sergest, og holder sig ind imod Skiæret,
 dog er han ikke endnu foran med hele sin Skibskiol,
 Hvalfisken ligger ham klods paa Siden med kæmpende For-
 stavn.

Med stiger Mnestheus paa Tofte til flinke roende Gutter,
 muntrende dem med Ild: Grijsk Lag i Naren, I Svende!
 Kommer ihu, at om Hektor vi stred, at ved Iliums Bradfald
 eder for alle ieg kaared mig ud til Fæller paa Langtog!
 Viser nu eders Kraft, eders Mod, i gætuliffe Syrtter
 prøvet, i det ioniske Hav, og i det makæisse Dødvand!
 Ei forlanger ieg Palmen meer og Seierens Hæder;
 skiondt — de vinde, ihvem Neptunus gunstlig har undt det —
 sidst at komme til Maalet er Skam, den vil vi afvende,
 denne Seir være vor! Og kappelystne de vende
 Havet med Naren, det Malm-klædte Skib for Dragene bæver,
 Vandfladen flyer; men Barmen slaaer, og Tungen af Hede
 klæber ved Ganen, stridt strømmer Sveden fra Bryst og fra
 Pande.

Tilfældet selv maa række dem Haand til forønskede Hæder:
 thi som, hidsig i Sind, Sergestus tvinger sin Forstavn
 hen mod Skiæret, og kniber sit Skib ind i troløse Smalvand,

sidder han fast, den uheldige, paa fremløbende Blindskiær. Klippen skialv ved Stødet, og Aarerne knak mod de skarpe Muslingebanker, Skibet stod, og vipped med Stavnen. Folkene springe fra Bænk, og skraale i Mund paa hinanden: endelig giøre de klar Haandspager med spidsede Baadshag, stode og stage, og fiske igien de brækkede Aarer. *

Glad og fro ved sit Held søger Mnestheus ved Aarernes
Snarslag,

hiulpet af gunstig Vind, til Havet, og skyder i rum Se.
Duen lig, der, pludselig skrækket op fra sin Hule,
hvor den i Pimpstenens Ly har søde Yngel og Rede,
først i sin Angst far' med heftige Slag af Vingen fra Himmlet
udover Marken, men snart glider rolig hen giennem Luften,
neppe seer man dens Flugt, den rører aldrig en Vinge:
Saaledes Mnestheus, saadanne skiær de yderste Bænde
Hvalen om Maalet, og stikker saa ud til Sees som bevinget.

Kæmpende han Sergestus forlod med standsende Blindskiær
og med det grundige Rev, forgieves æskende Bistand,
overladt til sig selv med brækkede Stænger og Aarer.
Derpaa henter han Gys ind og den store Chimæra:
denne maa med give tabt, berøvet den kyndige Styrmand.

Nu er Kloanthus alene tilbage ved Kampbanens Ende.
Ham han forfølger, ham haler han ind paa med Aarernes
Samslag.

Da der høres et Skraal fra Stranden, og alle opmuntre
Hvalen med Bisaldsraab, og Raabet henrunger i Luften.
Dine blusse af Skam, og af Angst forat Seier og Hæder

rives dem ud af Haand, og Livet de vove for Treen:
 Disse Heldet opflammer, de kan, thi de synes at kunne;
 og maaske Prisen de havde erholdt for ievnlige Snabler,
 hvis ei, med begge Hænder udstrakt imod Havet, Kloanthus
 Guderne havde med Bøn anraabt og med hellige Løfter:

Guder, som herske paa Sø, hvis Bænde med Riolen ieg
 pløier
 glad skal ieg stille en glindsende Tyr paa Stranden herinde
 for eders Altet, hvis I min Bøn vil høre, men Dffret
 bringer ieg eder paa Sø, og gyder dustende Viin til.

Saaledes bad han. Fra Bændenes Dyb ham gunstigen
 herte

Nereidernes Chor, Forkus og Nymfen Panope;
 Fader Fortunus selv med vægtig Haand skoder til med:
 Skibet flyver med Vindens Fart, med den flygtige Piils Flugt,
 bruser mod Land, og skiuler sig brat i fordybede Havvig.

Derpaa udraaber Anchises' Son i den hele Forsamling,
 giennem Heroldens Røst, som Seierherre Kloanth, og
 vinder ham Tindingen om med Laurens grønne Dviste.
 Hvert af Skibene gi'r han Forlov tree Ungnod at vælge,
 skienker dem Viin dertil og Solvets vægtige Stænger.
 Skibenes Førere rækkes især udmærkede Gaver:
 Seierherren en Kæppe med Guld, om hvilken en dobbelt
 Bræmme der gaaer, af Purpur hentet fra Melibæa.
 Bævet i Kæppen man seer hin Prinds paa det Skovklædte Ida
 iage tilføds med lette Spyd de hurtige Hiorte,
 hidsig, ret som han stønnede end, hvem Jupiters snare

Lyndrager hæver i stærken Klo til Olympens Linde.
 Uden Nytte den bedende Haand udstrække mod Himlen
 de der leded' hans Fied, uden Nytte er Hundenes Givn.
 Helten, som vandt den næste Plads ved sin Dydighed, gi'r han
 af polerede Ringe og Guld et treelænket Pantser,
 hvilket med egen Haand han Demoleos havde aftrukket,
 efter en Kamp ved Simois' Strom, under Iliums Mure,
 byder ham bære det til Pryd og til Værn imod Spyddod.
 Svendene, Sagaris Fegeus, med Rød og neppe det bare
 sammenfoldet, paa krummet Ryg, skiont fordem i dette
 Helten Demoleos iog de splittede Troer foran sig.
 Tredie gi'r han til Skienk to Hantekrukker af Kobber,
 Drikkeskaaler af Sølv med konstig udpukket Arbeid.

Saaledes hædred' ved Skienk, og stolte hver af sin Gave,
 gik de omkring med Purpurbaand om Lindingen vundet:
 iust som fra grusomme Skær med Konst og Meie løsbrevet,
 Sergestus, ved Aarernes Tab Krafthalvden berøvet,
 styred sit Skib, under Latter fra Stranden, taus ind i Havnen.
 Ligesom ofte en Snog man stuer paa høinede Jordvei,
 hvilken Hiulets Følge har knust, eller ogsaa en Vandrer
 flaaet med tunge Steen, og ladt ligge der saaret og halvdod:
 snart den søger at fly, flaaer Kroppen i Bugter og Ringe,
 wild, med brændende Blik, og reiser hvislende Nakken
 høit i Veiret, forgieves; og snart den holdes tilbage
 af det lammende Saar, og vrider og ruller sig sammen.
 Saadan arbeidede Skibet sig frem med svækkede Aarcr:
 endelig hidser det Seil, og glider for Vinden i Havnen.

Sergestus den lovede Skienk tildeler Æneas,
glad for det reddede Skib og for de bevarede Fæller:
en Slavinde han faaer, i Konsten klogtig at væve,
Foloe, Kreter af Æt, med to Smaaglutter ved Bryffet.

Efter at denne Strid nu var endt, begi'r sig Æneas
op paa en icvn og Græs-klædt Mark, af Skov-dækte Høie
rundt omkringet; midt paa Sletten en Bane var affat:
derhen begav sig den fromme Helt i Tusinders Følge,
sætter sig midt blandt Heltene ned paa det lavede Sæde.
Hvem der har Lyst til at prøve en Dyst i det hurtige Kaplob
æfter han frem, og muntret dem op ved skinnende Priser

Alle strømme nu til, Siciler tillige med Teukrer,
Nisus og Euryalus er de første:
Euryalus, af Skabning skøn, i Ungdommens Blomster,
Nisus bekiendt ved Hengivenhed for den herlige Yngling.

Herpaa følger af Priams Æt den stolte Diores,
faa Afarnaneren Salius og Arkaderen Patron,
endelig, vante til Skovenes Liv, Helym og Panopes,
Ynglinger fra Trinakriens Land, af den gamle Acestes'
Følge; og flere endnu, som Sagnet skiuler i Mærke.

Derpaa reiser Æneas sig op, og taler saalunde:
Lytter med Lyst til mit Ord, og mærker eder min Tale!
Ingen af eder ieg lader gaa uden Gave fra Pladsen.
Evende gnossifte Spyd med skarp og skinnende Staalod
samt en Hellebard med Solv indlagt og poleret.
Dette erholder enhver. Men særskilt Belønning de første
trende ieg skienker, foruden en Seierskrands af Oliven.

Forste erholder en Hest, af Stabning skion og af Smykke; næste med thraciske Pile fyldt et Kogger fra Kolchis, gyldenrandet med prægtig Rem og med Stene i Spændet; tredje med denne argoliske Hielm tiltakke maa tage.

Lidt. De stille sig op, og aldrig saa snart er Signalet givet, før frem de styrte fra Skranken udover Banen, Brusende ud som en Sky, med Blikket vendt imod Maalet. Forrest er Nisus, og langt forud for alle de andre flyver han, snarere selv end Vinden og vingede Lynild. Næst efter ham, dog paa temmelig Afstand, Salius følger: atter et Stykke bag ham kommer Euryalus, som den tredje; saa Helym, hvem Diore's i Flugten stræber at naa; alt er han i Hælene paa ham, med Kroppen ludende fremad, var der lidt længere hen til Maalet, maaskee at Diore's endnu kom ham forbi, eller lod dog Seieren tvivlsom.

Allt de nærmed' sig Maalet ved Banens yderste Ende, trætte af mattende Løb, da Nisus uheldigviis glider i det slibrige Blod, hvormed Græs og Grund var besudlet, Tilfældet vilde det saa, af nylig slagtede Ungnød. Her den Seier-iublende Svend blev svigtet af lette flygtige Fod og trolose Grund, saa han næsegruus styrter hen ad den smudsige Jord i det Offer-hellige Blodvæld. Euryalus han glemte dog ei, sin elskede Yndling; thi fra Smudset han vælted' sig hen foran Salius' Fodder, saa han styrted, saa lang som han var, omhvirvlet af Sandstov.

Forst kommer Euryalus, og hjulpet til Seiren af Vennen

iler han frem til den første Priis under stoiende Bifald;
 næst kommer Helymus; til den tredie Palme Diores.

Her for den store Forsamlings Kreds og ærværdige Fædre
 Salius træder med Skrig og med Skraal, og fordrer at Palmen
 ham tilkiendes, som kun ved List og Svig han gik glip af.
 Euryalus kommer Gunsten til Hielp, og de yndige Laarer;
 Kraften vinder io selv i Blands ved Formernes Skionhed.
 Ogsaa hjælper Diores til, og raaber af al Magt;
 han io forgieves var kommet til Maal og sidste Belønning,
 dersom den første Priis og Palme Salius skienkes.

Keiser Aeneas sig da fra Sædet: Rolige Børn dog;
 Hver faaer sin Løn, og ingen skal Palmen frarives, han vandt
 sig;

forbeholdt være det mig, at trøste min Ven for hans Uheld.
 Dette talt, til Salius gi'r han gætuliske Loves
 Skind, ved Haarene vægtigt, og tungt ved de gyldene Kloer.

Her træder Nisus frem: Faa de tabende saadan Belønning,
 ynkes du saa over Fald, hvad Løn vil du da give mig vel,
 værdig mit Fald, thi først var ieg kommet til Maalet og Pal-
 men,

hvis ei Uheldet, Salius traf, mig først havde truffet.
 Som nu dette var talt, fremviser han Ansigt og Lemmer,
 fulde af Smuds. Da maatte vel lee den herlige Fader,
 bød at bringe et Skjold, et Konstværk af Didymaon,
 taget med seirende Haand af Neptunus' Tempel i Hellas.
 Dette gi'r han den herlige Helt til Hæder og Eie.

Efterat saaledes Lobet var endt, og Gaverne uddeelt:

byder han hvem der har Kraft i Armen, og Kiekhed i Brysket
 hæve sig, prove en Dyst med Nem-omvundene Hænder;
 sætter saa frem for det bærende Par en dobbelt Belønning:
 Seierherren en Stud med Baand udsmykket og Guldglands,
 ham der taber en Hielm til Trost og en blinkende Glavind.

Uden Loven staaer Dares frem, med uhyre Kræfter
 i den mufflede Krop, under alles forundrede Mumlén.
 Han alene var vant til at staa i Kamp imod Paris;
 ham det var, der ved Hektors Grav den seirende Butes
 slog, en Kæmpe der pralede af fra Amykus at stamme,
 ham han strakte til Jord, saa Livet han gispende opgav.
 Saaledes reiser til første Kamp sig Dares fra Sæde,
 viser sin brede Ryg, og praler med senede Arme,
 snart han dem strækker med Kraft, snart hugger han med dem
 i Luften.

Mage man søger til ham, men ei af den hele Forsamling
 vover blot een at staa frem, og vinde om Hænderne Remmen.
 Derfor springer han rask, i den Lante at alle ham afftaa
 Kampens Priis, til Aeneas hen, og uden at tøve
 griber han Studen ved Horn, og tiltaler Helten saaledes:
 Hør mig, Gudinde-Søn! Hvis ingen vover at møde,
 hvi skal ieg længere staa, hvorfor skal ieg længer opholdes?
 Byd mig, at tage min Løn! — Og Dardauiderne samtlig
 raabte, alle som een, at Prisen skyldtes til Dares.

Her med bebreidende Ord gaar Aestes løs paa Entellus,
 denne sad ham iust næst paa Skrintens Græs-klædte Sæde:
 Hvad Entellus! Forgivees du var en drabelig Kæmpe

fordum, lider du nu, at saadan Besønning og Priis gaaer bort uden Kamp. Hvor er nu din Gud? hvor er nu din Lærer Eryx, som altid du førte i Munden? hvad bli'r nu dit Ky til over Trinakriens Ø, og Uren ved Byttet der hiemme?

Hertil svarer Entellus: Ei veeg Lysten til Uren bort, foriaget af Frygt, men i Alder=svækkede Lemmer flyder Blodet kun koldt, og fryse de slovede Kræfter. Havde ieg nu blot, som før, thi herpaa er det den frække stoler og trodser, ia havde ieg blot min fyrige Ungdom: gif ieg, uden loffes ved Lon eller glindsende Ungnød, freidig til Kamp, thi Gaver og Lon ieg tier' mig kun lidt om.

Saa han talte, og smeed et Par rædsomme Cestus paa
 Madsen,
 svære af Omfang og Vægt, som Eryx altid var vant til
 gierne at bruge i Kamp, og spænde om Arme og Hænder.
 Da forbausedes selv de modigste, saa med Forundring
 hvor de var bukket af Jern, de mægtige Huder, og Blylod.
 Dares for alle bli'r stum, og trækker sig frygtsom tilbage,
 mens Anchises' behiortede Son dem veier i Haanden,
 provende Kjemmernes Kraft, og beundrende Styrke som Om-
 fang.

Derpaa talede saa den vældige Olding med Varme:
 Hvad om nogen af Jer havde skuet Herkules' egne
 Cestus, skuet den rædsomme Kamp herneved paa Stranden?
 Det er de Vaaben, din Broder bar, Ueneas: den Tid er
 omme; men Blodet skuer du end af den knuste Hierne.
 Dem han havde om Haand mod den store Alcide, med dem ieg

ogsaa var vant til at slaa, mens Blodet sprang varmt gien:
nem Varen,

førend Alderen nidst mit Haar om Tissen forsolved.

Dog hvis Troianeren Dares er angst for Baaben som disse,
hvis Æneas det tykkes for godt, og behager Æcestes,
saa vil vi ievne vor Kamp: paa Tryx' Handsker gi'r ieg Slip,
vær saa ei længer forknyt! dog dine du ogsaa maa lægge.

Dette han talte, og slog fra Skuldren til høire og venstre
Kappen, saa Mufflernes Kraft blev synlig med Sener og
Knokler;

stod saa der, som en Kæmpe svær, paa den affrukne Kampplads.

Derpaa lader Anchises' Son af Æstus frembære
to Vær, lige i Vægt og Hold, for de kæmpende Helte.
Flux paa Pletten de staa, og hæve paa Lærne Kroppen
uforfærdet, løfte til Slag de truende Arme,
drage saa Hovedet ludende bort, undvigende Slaget,
møde pareerende Haand imod Haand, og udmatte hinanden.
Hiin begunstiger Føddernes Kraft og fyrige Ungdom,
denne Lemmernes knusende Vægt; men Knæerne vakle,
lammed' af Alder, og sygt hiver Mandedraget af Lungen.

Giensides veyle de mangan et Dast uden Udslag for Kampen:
Lyndside trækker en Deel, og Brystets hvælvede Huulning
andre, den hurtige Haand om Øren og Lindinger flyver,
ogsaa i Kieven det knager iblandt ved vægtige Rinddast.

Hellig Entellus staaer, forandrer aldrig sin Stilling,
følger kun Modpartens Blik med sit, og pareerer med Armen.
Hiin, som den der beformer en By med trodsende Mure,

eller ligger til Fjelds omkring befæstede Biergflot,
spejder snart denne Udgang, snart hiin, og flyver med Blikket
over det hele Terrain, og stormer Klippen forgieves.

See, da løfter Entellus sin Arm, og hæver sin Krop med
for at lægge end mere Vægt i det knusende Bradslag.

Hiin har vinet hans Tid, og springer hurtig til Side,
Slaget glipper, og brat, saa lang som han er, Entellus
styrter til Jorden, tungt og haardt, med hele sin Krops Vægt.
Saadanne styrter til Jord, oprevet med Rode af Grunden
Granen paa Idas Aas eller paa Erymanthus's Linde.

Brat sig hæve med Støi trinakriske Ungdom og Teukrer,
fkrælende høit i Sky, mens bekymret iler Nestes
sin ievnaldrende Ven til Hielp, og faaer ham paa Fode.

Uden at ændse sit Fald, eller tabe Modet derover,
vender med Fyr og Flamme den Helt tilbage til Kampen —
Breden opflammer hans Ild, og Skammen, og Kraftens
Bevidsthed —

driver Dares paa Flugt, og iager ham rundt om paa Pladsen,
dænger ham græffelig til med hoire Haand og med venstre:
aldrig et Diebliks Riist eller No. Som Hagl-svanger Byge
pidsker paa Tempelets Tag, saa dæsker Helten paa Dares,
banker og slaaer ham bruun og blaa med skiftende Haandslag.

Længere taalte Ueneas ei at Breden udlod sig,
og at Entellus huseerte omkring som et rasende vildt Dyr;
men bød endes den Kamp, og rev den udmattede Dares
ud af hans Kløer, tiltalende ham, for at trøste ham, saadan:
Stakkel, hvad Galskab har hildet dig saa, at ei du vil gi' dig?

Mærker du ei, han er voxet i Kraft, og at Lykken er med ham?
 Viig dog for Gudernes Bud! Og hermed hæved han Kampen.
 Tro lede Fællerne ham, med syge slingrende Knæer,
 svinglende hid med Hov'det og did, og spyttende Blod op,
 levret og tykt, samt med Blodet de hvide skinnende Tænder,
 ned til Skibet. Hielm og Glavind tage de med sig,
 Tyren de lade Entellus tilbag med Palmen for Seiren.

Stolt i Hug træder denne frem, hovmodig af Lønnen:
 Eku nu Gudinde-Søn, værer Vidner Troianer tilhobe,
 baade hvad Kraft der har bo't i min Krop, imens ieg var
 ung end,
 og fra hvad Dod du har reddet og fresst den bortrevne Dares!
 Saa han talte, og stilled sig hen foran Ungnodets Pande,
 som ved Kampen blev hans, svang hoire tilbage, og slog det
 midt imellem begge dets Horn med Bly-tunge Cestus,
 hæved paa Laa, og drev Handsten ind giennem Benet i
 Hiernen.

Dren styrter til Jord uden Liv, en umærkelig Zittren
 spores knap i dens Been. Men Helten tager til Orde:
 Denne offerer ieg dig, Erny, for Troianeren Dares,
 vel er du tient med Byttet; og hermed nedlægger ieg Cestus.

Flux indbyder Ueneas til Kamp med hurtige Pile
 hvem der har Lyft, og sætter de Priser for alle til Skue.
 Selv med kraftige Haand en Mast paa Ceresfus's Skib han
 reiser, og heiser bunden om Fod en flagrende Due
 op paa den hoie Mast, til Maal for de flyvende Pile.

Heltene samles i Ring; i en Hielm af skinnende Kobber dækkes Lodderne til, og først drages frem under Jubel Hyrtaciden Hippokoons Lod fremfor alle de andre. Ham følger Mnestheus, der seirede nys ved Skibenes Kapløb, Mnestheus med friske Olivenkrands om Lindingen vundet. Tredie Lod Eurytions er, din Broders, herlige Troer Pandarus, som paa høiere Vink forstyrrede Baaben- Stillsanden, slyngende Spyd midt ind i Achivernes Klynge. Dybest paa Hielmens Bund laa Loddet, der tilkom Acestes, selv han voved at prøve en Dyst i de yngeres Kampleg.

Nu da med ovet Kraft de spænde de krummede Buer, hver især, og tage saa frem af Roggeret Pilen. Første Piiil fra den klingende Stræng ud i Himmels Hvalving stierer den tynde Luft i et Nu, og borer sig ind i Massen der reistes til Maal; Hyrtacidens Bue den sendte: Massen skialv, og Duen den slog forskrækket med Vingen, hele Stranden gienlød af Klap og stoiende Bisald.

Hidsig træder nu Mnestheus frem med den opspændte Bue, Sigtet er høit, og Blikket er spændt, som Pilen, mod Maalet. Dog det lyktes ham ei, den Stakkel, at ramme med Pilen Fuglen, Knuden ifkun han sprængte og linnede Bændler. Duen stak lige i Luft mod sort opstigende Regnsky.

Buen alt længe beredt, med Pilen lagt an paa Strængen sender Eurytion hurtig Ben til Broderens Land med hellige Løfter, saa'r Sigt i det vide Rum paa den glade Due, og træffer den iust, som den flyver ind under Skyen.

Livløs synker den ned, den Livet ubaanded i Luften,
bringende dræbende Piiil i Faldet med sig til Jorden.

Borte var Palmen, tilbage stod Aestes' aleene;
Pilen han sender alligevel i det hvælvede Lustrum,
glad ved sin Kunst, den Gamle, og ved sin klingende Buc.
Her sig viser et sieldent Syn for Lilstuernes Dine,
Varsel for kommende Ting, bekræftet i Tidernes Fylde,
selve Præsterne grebes af Skæf for hvad Fremtiden dulgte.
Thi som Pilen den floi giennem klare Luft, gik der Ild i
Røret, og flammende drog den bag sig en lysende Stribe,
fluktes saa, og forsvandt, som naar fra Himlen en Stjerne
lesnes, og far' med et lysende Skæb over Ætherens Buc.

Angst og forfærdet i Hug, opsende til Guderne Bonner
Troer og trinakriske Mænd. Men den høie Æneas
kalder Varslet godt, omfavner den glade Aestes,
øser ham over med Skient, og tiltaler ham derpaa saalunde:
Tag det, Fader! thi dig har Olympens høie Behersker
ved sigt Varsel bestemt Kampen, skiont Palmen var borte.
Efter den gamle Anchises selv du modtage som Gave
denne Pokal med udpuklede Tegne, som den traciske Cisseus
engang min Fader Anchises gav, mellem anden Foræring,
til et Minde om ham, og et Pant paa hans evige Venskab.

Saa han talte, og vandt ham om Tindingen grønnende
Laurbær,

fremfor alle opløstende ham for heldige Piiilskud.

Ædel i Sind, Eurytion ei ham misundte den Hæder,

skient det var ham, der skød Fuglen ned fra den hvælvede
Himmel.

Nærmest i Priis efter denne gaaer han, som Baandene sprængte,
fulgt af Hippokoon, hvis hurtige Piil sloi i Masten.

Fader Aeneas nu, for Forsamlingen hæves og løses,
kalder Epytides til sig, som vogter den unge Julius'
barnlige Skridt, og hvisker ham ind i Øret fortrolig:
Gaa og siig til Julius, hvis han har Ynglinge-Skaren
færdig, ordnet, beridt til festlig stormende Kamplob,
skal han føre dem frem i krigerisk Orden og Holdning.

Talt. Da tyder hans Raab til den sammenstimlede Mængde,
at til Side de gaa, og giøre ryddelig Pladsen.

See da ride de Ynglinger frem for Fædrenes Blikke,
alle som een paa vel optoilede Heste. Men alle
Troer og trinakriske Mænd dem skue forundret.

Alle have en Krands af Lov om loffede Linding,
hver desuden i Haand to Landser af Hyben med Jern for,
glattede Rogger en Deel, der hænge dem skraas ned ad Ryggen,
ved et Gehæng af tvundet Guld over Brystet fra Skuldren.

Hele Skaren er deelt i trende mindre, som hver har
sin Anfører, der styrer en Hob af to-Gange sex hver,
ordnet i Dobbest-Geled, med ledende Formand paa Fløien.

Forreste Ynglinge-Trop den lille Priamus fører,
kaldt efter Bedstefaderen op, din herlige Son og
snart Italiens Pryd, Polites. Han rider en Hest af
thracisk Herkomst, med tigret Skind, de forreste Sokker

hvide, med kneisende Hals og hvidbliffet Pande.

Næst kommer Attys, fra hvem de latinske Attier stamme, lille Attys endnu, en Ven af den lille Julius.

Sidst, og af Skabning skien fremfor alle, kommer Julius, ridende paa en sidonisk Hest, som den skinnende Dido gav ham engang til et Minde, og Pant paa hvor høit hun ham elsked.

Alle de andre reed paa trinakriske Heste, som horte gamle Aestes til.

Dardaniderne tage med Klap mod de frygtsomme Dreng, glæde sig ret ved at skue igien de foryngede Fædre. Efterat nu de er dragen forbi den hele Forsamling, har af Beslægtedes Blik hentet Mod: gi'r Epytides Tegnet til at være parat, og smelder derpaa med Pidsken. Flux de fare affted fra hinanden, lige i Antal, hver af Hobene opløst i to, og atter paa vist Tegn vende de om igien, og gaa los med Spyd paa hinanden; sprede sig derpaa igien, og vende saa atter tilbage fra den modsatte Kant. Saa tumle de sig med hinanden, ret i det smaa et Billed paa Krig og paa Vaabnernes Tummel. Snart gi'r de Ryggen blot paa Flugt, snart fælde de Spydet fiendelig, snart igien de ride fredelig sammen. Som der fortælles om Labyrinthen paa Klint-hoie Kreta, at den af skjulte Vægge har havt en hemmelig Irrgang, viltsom og farlig til, ved de tusind og tusinde Bugter uden Mærke og Tegn, til Bilderedet at løse:

saaledes indvikle Spor i Spor de troiske Dreng, flettende ind i den barnlige Leg saa Flugt og saa Kampgang; som Delfinerne, naar giennem skyllende Bolger de svømme; flere karpatiske og lybiske Hav, og lege i Vandet.

Denne Sæd og den Skik og den Kampleg af spægende
Dreng

bragte Julius først i Gang, da han Alba befæstet, lærte de gamle Latinere til at feire den saadan, som han selv havde gjort, og med ham de Dreng fra Troia. Siden forplantedes Sæden fort i Alba, og herfra fik den det herlige Rom, og beholdt den til Fædrenes Minde. Troia kaldes den Leg, og de legende Dreng Troianer.

Den mundtlige Deel af den offentlige Skole-Examen for
1829 foretages i følgende Orden:

Mandag den 21de og Tirsdag den 22de September
examineres Dimittenderne

Christian Sidenius,
Jens Eberhardt Matzen,
Carl Emil Wraae,
Carl Adolf Emil Jansen.

Onsdagen d. 23de September

Første Værelse.

8-10 Latin .....IV. a.
10-11 Latin .....IV. b.
11-1 Græff .....IV.
1-3 Lydsf .....IV.

Torsdagen d. 24de September

8-10 Fransff .....IV.
10-12 $\frac{1}{2}$ Historie og Geogr. IV.
12 $\frac{1}{2}$ -2 Arithmetik .....IV.

Fredagen d. 25de September

8-10 Hebraisff .....IV.
10-12 Geometri .....IV.
12-2 Religion .....IV.

Lørdagen d. 26de September

8-11 $\frac{1}{2}$ Hebraisff .....III.
11 $\frac{1}{2}$ -2 $\frac{1}{2}$ Arithmetik .....III.

Mandagen d. 28de September

8-11 Græff ..... II.
11-2 Lydsf ..... Høgl.

Tirsdagen d. 29de September

8-12 Religion .....III.
12 $\frac{1}{2}$ -2 Religion ..... Høgl.

Onsdagen d. 30te September

8-11 Religion ..... Høgl.

Andet Værelse.

8-12 Latin .....III. a.
12-2 Latin .....III. b.

8-11 Græff .....III. a.
11-2 Græff .....III. b.

8-12 Historie og Geogr. III.
12-2 $\frac{1}{2}$ Dansff ..... Høgl.

8-11 $\frac{1}{2}$ Lydsf .....III.
11 $\frac{1}{2}$ -2 $\frac{1}{2}$ Latin ..... II.

8-10 Latin ..... I.
10 $\frac{1}{2}$ -2 Historie og Geogr. Høgl.

8-12 Fransff .....III.
12-3 Arithmetik ..... Høgl.

8-11 Geometri .....III.

Torsdagen, den 1ste October, Kl. 10 Formiddag, examineres
de til Optagelse i Skolen Anmeldte.

Tirsdagen, den 6te October, Kl. 10 Formiddag, bekendt
gjøres Examenens Udfald med sædvanlig Høitidelighed.